

Hồi 59

Điệu Hồ Ly Sơn

Nghe tới đây, đến cả Ngôn nhị nương cũng đâm ra hoài nghi, tự nhủ:
- “Chẳng lẽ phu quân mình không phải do hấn giết?”

Liền hỏi:

- Không ngờ sao?

Mai Quân Bích đáp:

- Không ngờ khi vào tới đây thì suýt nữa bị người của Cửu U Môn ám toán.

Rồi chàng đem chuyện vừa xảy ra kể lại tường tận, ngoài ra còn nói thêm vừa qua Cửu U Môn gây nên nhiều mối họa cho giang hồ, mình được Thiết Quái Tiên mời đến Bàn Châu để bàn định phương sách đối phó nên mới đi ngang qua đây, nói vắn tắt cho mọi người nghe.

Ngôn Khang Xương và bốn người kia nghe rất chăm chú.

Đến khi Mai Quân Bích kể xong thì hầu hết đều tin rằng chàng không phải là hung thủ sát hại Ngôn Can Tôn.

Nhưng nếu vậy thì hung thủ là ai?

Ngôn nhị nương đem chuyện Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiên truy bắt kẻ đâm tặc Mai Quân Bích đã hiếp chết nhiều thiếu nữ, trượng phu của bà cũng liền kết với họ, có lần giao thủ với một Tử y thiếu nữ, không ngờ tối hôm sau có kẻ đột nhập vào phủ dùng thủ pháp Thất Tuyệt Trùng Thủ chấn thương ngũ tạng mà chết.

Mai Quân Bích nhíu mày trầm ngâm một lúc mới nói:

- Tên độc ác đó không những mạo danh tiểu sinh giết người để vu oan giá họa mà còn làm chuyện thương thiên hại lý, phạm vào đại kỵ trong giang hồ là hiếp sát, đương nhiên tiểu sinh sẽ tra xét cho bằng được vụ việc này, đem hung đồ ra trưng trị. Hôm nay các vị tới đây chắc rằng cũng nhằm mục đích báo thù cho Ngôn đại hiệp. Xin chư vị hãy giao món nợ này cho tiểu sinh phụ trách, xin hứa nội trong ba tháng, nhất định sẽ bắt hung đồ tới đây cho chư vị xét xử.

Ngôn Khang Xương chấp tay nói:

- Mai công tử có tấm lòng bao dung và khí khái như vậy, lão phu vô cùng cảm kích. Nay biết hung thủ là người khác, Ngôn gia cho dù bị hủy môn tuyệt tự, phải đi tận chân trời góc bể cũng quyết báo thù!

Không khí trong hoa sảnh chợt dịu đi, thái độ của mọi người trở nên thân thiện.

Khi đã xác định bạn thù rõ ràng, hơn nữa song phương có kẻ thù chung thì đó là chuyện đương nhiên.

Ngôn nhị nương ngỏ ý mời Mai Quân Bích đến tiền sảnh dùng trà, nhưng Ngôn Khang Xương xua tay cười nói:

- Nhị nương! Việc đó để sau này sẽ hay. Nay Cửu U Giáo chủ với Mai công tử đã kết thành mối oán cừu không khoan thứ. Cấu Hồn Luật Lệnh thâm độc tàn bạo, chỉ sợ rằng người đi với Mai công tử còn ở lại trong khách điểm gặp phải độc thủ của hắn.

Mai Quân Bích nghe tới đó, chợt sực tỉnh “à” một tiếng, lo lắng nghĩ thầm:

- “Với võ công của Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi chỉ đủ ứng phó với những cao thủ bình thường mà thôi, nếu gặp phải bọn Vô Tỵ Thiên Vương Lý Tàn thì không phải đối thủ của chúng đâu!”

Nghĩ tới đó, chàng lo đến toát mồ hôi, liền nói:

- Lời lão trượng vừa dạy rất đúng! Trong khách điểm tại hạ còn có một vị tiểu muội và hai thư đồng, không phải địch thủ của những tên vừa rồi đâu. Tiểu sinh xin phép cáo từ!

Không chờ ai kịp trả lời, chàng ôm quyền thi lễ rồi lùi ra cửa quay mình lướt nhanh ra khỏi hoa sảnh.

Trong lòng lo lắng cho Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng có thể gặp phải chuyện bất trắc, chàng thi triển khinh công lao đi như gió.

“Vút vút!”

Chợt nghe sau lưng có tiếng xé gió như mũi tên vừa bật khỏi cánh cung bay đi, liền đó phía trước cũng nghe âm thanh tương ứng.

Ắt hẳn đó là tín hiệu báo động.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn tới, thấy trong một góc phố tối om hiện ra năm bóng đen đứng thành hàng chữ nhất chặn đường.

Đó là năm tên Hắc y nhân cao lớn, đầu và mặt bịt kín bằng khăn đen, tay gior cao tẩm Chiêu Hồn Bài!

Mai Quân Bích thấy vậy nghĩ thầm:

- "Quả nhiên bọn chúng đã bố trí chặn đường mình, chỉ e rằng ba người trong khách điểm dữ nhiều lành ít mất rồi! Vị Ngôn Khang Xương đã tiên liệu không sai, chẳng hay mình có về kịp để cứu họ không?"

Trong lòng đầy lo lắng, chàng không hề giảm tốc độ lao thẳng tới năm người kia.

Tên đứng giữa quát lên:

- Tên họ Mai kia! Ngũ Đại Du Hồn ở đây chờ ngươi đã lâu! Còn chưa mau thúc thủ chịu trói hay sao?

Mai Quân Bích quát lên:

- Cút!

Đồng thời tay áo quét sang.

Trong Cửu U Môn, Thập Đại Du Hồn là trợ thủ đắc ý nhất của Cửu U Giáo chủ. Chúng đều có võ công cao cường, lại được truyền thụ Cửu Hồn Quỷ Nhãn nên rất tàn bạo và hung hãn.

Bình thường, bọn này đảm nhiệm chức vị Cửu U Sứ Giả, chia nhau hành sự các nơi, dùng tà công Cửu Hồn Quỷ Nhãn làm đối phương mê thất thần trí, sau đó bắt họ uống Cửu U Mê Hồn Dược để làm theo mọi mệnh lệnh của chúng.

Mấy tháng vừa qua, chính Thập Đại Du Hồn đã dùng thủ đoạn tàn độc đó lần lượt bắt đi hơn một nửa số cao thủ tinh anh của cửu đại môn phái, tạo thành một vụ đại công án không tiền khoáng hậu trong võ lâm.

Với quan niệm của Thập Đại Du Hồn thì chúng có võ công cao cường bậc nhất trong thiên hạ chỉ kém một người là Cửu U Giáo chủ!

Quả thật trong thời gian qua để đối phó với cửu đại môn phái, bọn này chưa hề gặp đối thủ, và chẳng cần tốn bao nhiêu tâm lực để hoàn thành nhiệm vụ.

Lần này, Giáo chủ sai tới năm tên đến đây chỉ để chặn một mình Mai Quân Bích, Ngũ Đại Du Hồn có ý không phục.

Chẳng lẽ một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà còn lợi hại hơn cả cửu đại môn phái hay sao?

Chính vì quan niệm khinh địch đó nên mặc dù có lệnh tiền báo trước, Ngũ Đại Du Hồn vẫn đứng khoanh tay chờ.

Khi thấy Mai Quân Bích xuất hiện thì chàng đã lao tới như con sóc, hai tay cùng giương lên vận Ban Nhược Thần Công vào song chưởng đánh ra.

Trong lòng đang lo lắng, lúc này chàng có kể gì Ngũ Đại Du Hồn với Thập Đại Du Hồn?

Hai cổ kinh lực với thế bài sơn đảo hải ào ạt cuốn tới Ngũ Đại Du Hồn hung mãnh như triều dâng bão lốc!

Khi bọn này cảnh giác thì không kịp phát chiêu liền thủ đối phó nữa đành phải lùi lại để tránh.

Với thân phận như Ngũ Đại Du Hồn năm người, đối địch với một tiểu tử mà buộc phải lùi tránh đã quá hổ nhục rồi!

Mặc dù thế thì chúng vẫn chậm mất một bước!

Năm thân ảnh cao lớn bị tuyệt học hàng ma của Phật môn đánh tới, không sao trụ vững bị cuốn đi xa tới bảy tám thước.

Mai Quân Bích không thừa thắng truy sát, tung mình lướt qua đầu đối phương lao nhanh về khách điếm.

Điều mà chàng lo lắng đã xảy ra.

Đúng là người của Cửu U Môn thừa cơ chàng vắng mặt đã hạ thủ với Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng.

Mai Quân Bích phóng ánh mắt sáng quắc nhìn xuyên qua màn đêm, thấy trước dãy phòng mình, nhân ảnh trùng trùng, ánh đao ánh kiếm tung hoành loạn xạ, tiếng la hét và tiếng binh khí tiếp nhau vang rền...

Vừa lo lắng vừa phẫn nộ, Mai Quân Bích đề vào một khẩu chân khí, gia tăng thân pháp lao thẳng tới đấu trường.

Lướt mắt nhìn qua, chỉ thấy năm Hắc y nhân trong đó có hai người cao lớn và ba tên vóc người nhỏ bé như nữ nhân, mặt che kín đứng ngoài vòng đấu giống như đang lược trận.

Ngay giữa tiểu viện trước phòng chàng có ba người đang đấu nhau kịch liệt, chính là hai tên thư đồng với hai thanh đoản kiếm giao thủ với một Hắc y nhân to béo.

Mai Quân Bích chẳng cần nghĩ ngợi, từ trên không đáp xuống xuất một đạo chỉ phong điểm tới Hắc y nhân.

Tên này không kịp nhìn rõ người vừa xuất thủ là ai, rú lên một tiếng, thân thể to béo ngã phịch xuống.

Mai Quân Bích chẳng khác nào thiên thần giáng hạ, vừa xuất hiện và đã thương địch nhân chỉ trong nháy mắt.

Năm người đứng ngoài lược trận há hốc mồm miệng nhìn chàng, tuy thấy đồng bọn bị đả thương ngay trước mũi mà không kịp phản ứng.

Mấy tiếng kêu phấn khích vang lên:

- Công tử!

Cầm Nhi, Kiếm Nhi đương nhiên biết người vừa xuất thủ tương trợ mình là ai, đồng thanh cất tiếng gọi.

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn quanh rồi lo lắng hỏi:

- Thượng Quan cô nương đâu?

Cầm Nhi vội đáp:

- Công tử gia...

Chợt có tiếng cười khùng khục ngắt lời hẳn, và tiếng người the thé tiếp lời:

- Tên họ Mai lo gì chứ? Nha đầu đó vẫn an toàn đang ở đây thôi!

Mai Quân Bích quay lại nhìn.

Trước mặt chàng là một Hắc y nhân cao lớn, khăn đen trùm kín mặt, hai tay áo buông thõng xuống trống không.

Căn cứ vào thanh âm the thé và hai tay cụt thì chẳng khó gì mà không nhận ra người đó là Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn.

Có lẽ hẳn cũng chẳng cần trùm đầu che mặt giấu kín diện mạo làm gì, chỉ do trang phục Cửu U Môn bắt buộc phải thế.

Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn nói xong bước lên hai bước.

Sau lưng hẳn còn có bốn người khác, đó chính là năm cao thủ Cửu U Môn đứng lược trận mà khi mới đến Mai Quân Bích không để ý.

Ba người tầm vóc hơi thấp trước đây gọi là Kiều Tiền Tứ Sát, nhưng một tên trước đây đã bị Mai Quân Bích giết chết, nay trở thành thủ hạ của Cửu U Giáo chủ nên gọi là Cửu U Tam Linh.

Thượng Quan Yển bị một trong ba ma nữ đó giữ chặt.

Mai Quân Bích nổi giận rút phất Côn Ngô Kiếm ra chỉ vào mặt Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn quát lên:

- Lý Tàn! Tiểu sinh đã mấy lần hạ thủ lưu tình, tha mạng cho ngươi, thế mà bây giờ còn hèn hạ đến đây gây sự với bằng hữu của ta. Nếu không chịu thả Thượng Quan cô nương, tối nay đừng trách tiểu sinh đại khai sát giới!

Tên Hắc y nhân cao lớn tay cầm Chiêu Hồn Bài cất giọng thâm trầm nói:

- Hắc hắc... Tiểu tử! Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đối địch với Cửu U Môn chúng ta?

Dứt lời định bỏ tới.

Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn ngăn lại nói:

- Chiêu Hồn Sứ Giả xin bớt giận!

Người kia liền dừng lại.

Tên này thân phận là Chiêu Hồn Sứ Giả, một trong Thập Đại Du Hồn, buộc phải tuân thủ Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn vì hắn là Hộ pháp trong Cửu U Môn, thân phận cao hơn Chiêu Hồn Sứ Giả một bậc.

Ba tên ma nữ liền vây lấy Thượng Quan Yển, chừng như đề phòng Mai Quân Bích xuất thủ cứu người.

Lý Tàn phóng ánh mắt thù hận nhìn Mai Quân Bích nói:

- Tên họ Mai! Ngươi với lão phu có mối thù chặt tay, còn lão phu với nha đầu Thượng Quan quả thật chẳng có cừu hận gì...

Tới đó, lão dặng hắng một tiếng, dừng lại.

Mai Quân Bích sốt ruột quát lên:

- Lý Tàn! Ngươi có gì thì mau nói ra! Tiểu sinh không có thời gian chờ ngươi ấp a ấp úng mãi!

Vô Tú Thiên Vương cười hắc hắc nói:

- Mai công tử xuất đạo hành khứ giang hồ chẳng qua chỉ mới ba bốn tháng mà thôi, thế mà phá được Lục Thiệu Sơn, đánh bại Hoa Sơn, uy danh vang lừng thiên hạ. Vậy có sao chỉ với một tên nha đầu này cũng không giữ được bình tĩnh chứ?

Mai Quân Bích nghiêng răng quát:

- Tặc nhân câm miệng!

Lý Tàn thản nhiên nói tiếp:

- Lão phu phụng mệnh Giáo chủ hành sự, vì thế chuyện ân oán riêng giữa chúng ta tạm thời gác lại không bàn. Nếu người muốn Lý Tàn ta thả vị cô nương này, việc đó không có gì khó khăn. Chỉ cần các hạ chọn lấy một trong hai đường...

Hắn vừa nói tới đó thì chợt có mấy nhân ảnh tay sầm sập tới hiện trường như những cơn lốc.

Mọi người kinh hãi quay ra nhìn.

Nguyên đó là năm tên trong Thập Đại Du Hồn vừa chặn đường Mai Quân Bích ở ngoài trấn.

Vừa tới tiểu viện, chúng không nói một lời tự động đến vây quanh hai tên thư đồng Cẩm Nhi và Kiếm Nhi.

Mai Quân Bích chỉ lướt ánh mắt nhìn qua, nhếch môi cười nhạt hất hàm sang Vô Tú Thiên Vương hỏi:

- Hai điều kiện gì sao người không nói phứt ra?

Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn gật đầu lia lịa đáp:

- Xin phụng cáo ngay! Theo ý Giáo chủ thì chỉ cần các hạ chọn một trong hai con đường. Không nên coi đó là điều kiện, vì các hạ chọn đường nào thì bản thân cũng đều có lợi cả!

Thấy đối phương cứ quanh co mãi, Mai Quân Bích phát bực, sáng giọng:

- Lý Tàn! Cái gì mà người ấp úng mãi không nói ngay ra xem?

Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn thấy trong ánh mắt chàng thấp thoáng sát cơ, bất giác lùi lại một bước.

Đã mấy lần ném phải khổ đau nên hắn rất gờm mặt Mai Quân Bích, nhưng lúc này đã có sáu tên trong số Thập Đại Du Hồn cùng Cửu U Tam Linh nữa, điều đó làm tên Hộ pháp Cửu U Môn lấy lại được tinh thần.

Hắn ho khan một tiếng, cười nói:

- Thôi được, các hạ đã nóng lòng như thế, lão phu đành phụng cáo ngay. Giáo chủ vốn mến mộ nhân tài như người khát nước. Thấy các hạ thân thủ phi phàm, Giáo chủ có ý mời làm Tổng Hộ pháp của Cửu U Môn, chức vị dưới một người mà trên muôn người, chẳng hay ý các hạ thế nào?

Nhớ lại thái độ của Cửu U Giáo chủ đối với chàng lúc ở trong hoa sảnh Ngôn gia, Mai Quân Bích tin rằng lời mời đó là thực tình.

Nếu chàng chấp thuận thì sẽ trở thành thượng cấp trực tiếp của Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn, chẳng trách nào hấn đối với chàng khách khí như thế.

Mai Quân Bích không tỏ thái độ gì, thần nhiên hỏi:

- Đó là con đường thứ nhất?

Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn gật đầu:

- Không sai!

Mai Quân Bích đáp:

- Việc này tại hạ đã nói rõ với quý Giáo chủ rồi.

Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn lúc ở trong hoa sảnh, sau khi Cửu U Giáo chủ xuất hiện không dám đến gần nên không rõ hai người bàn luận những gì.

Nay nghe Mai Quân Bích nói thế, hấn cũng rất nóng lòng muốn biết liền ho khan một tiếng ngập ngừng hỏi:

- Thế là... công tử đã chấp thuận?

Mai Quân Bích không đáp, quát lên:

- Người nói điều kiện thứ hai đi!

Cả bọn cao thủ Cửu U Môn đứng mười tên đều ngơ ngác nhìn Mai Quân Bích.

Hỏi như vậy có nghĩa là chàng đã cự tuyệt!

Làm sao một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi được mời giữ chức vị tối cao là Cửu U Tổng Hộ pháp mà không chịu nhận?

Chức vị đó chỉ đứng sau Cửu U Giáo chủ. Bọn chúng phục vụ trong Cửu U Môn mấy chục năm, công lao không ít, thế mà ngay cả năm mơ chúng cũng không dám nghĩ rằng mình được Giáo chủ sủng ái cho nắm giữ chức vị này...

Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn đứng ngây người nhìn Mai Quân Bích một lúc rồi mới trả lời.

- Như vậy là các hạ không nhận lời ư? Hắc hắc! Nếu các hạ đã không nguyện ý thì Lý mỗ có gượng ép cũng không được...

Hắn cố giấu vẻ đắc ý, nói tiếp:

- Còn con đường thứ hai... Vì Giáo chủ đề phòng các hạ còn trẻ suy nghĩ chưa chu đáo nên gia hạn trong thời gian một tháng để cân nhắc kỹ lưỡng rồi trả lời sau. Trong thời hạn đó, song phương không được xâm phạm đến nhau...

Vô Túy Thiên Vương dừng lại một lúc rồi kết luận:

- Hai con đường lão phu đã nói hết, bất cứ đường nào đối với các hạ cũng đều có lợi cả. Chỉ cần các hạ đồng ý, lão phu sẽ lập tức suất lĩnh cao thủ Cửu U Môn rời khỏi đây ngay.

Mai Quân Bích chưa trả lời ngay, trầm ngâm suy nghĩ.

Thì ra chúng bắt Thượng Quan Yến là để nhằm mục đích đó...

Nếu nghe qua thì cả hai điều kiện đối với chàng chỉ có lợi mà không hại gì như Lý Tàn vừa nói:

- Thế nhưng thâm ý của Cửu U Giáo chủ lại khác.

Từ nay đến khi cử hành Mạnh Lan Thắng Hội chỉ còn nửa tháng.

Cửu U Giáo chủ Cấu Hồn Luật Lệnh đã nói rõ với chàng rằng tất cả những ai nhận được thiệp mời coi như đã được ghi vào danh sách khai tử gửi cho Diêm Vương lão ngũ rồi, trừ phi họ tình nguyện đầu nhập và Cửu U Môn trở thành thủ hạ của hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng âm mưu tiêu diệt võ lâm trở thành bá chủ thiên hạ của Cửu U Giáo chủ Cấu Hồn Luật Lệnh đã được bố trí kỹ càng, chỉ sợ một mình Mai Quân Bích phá hoại âm mưu đó mà thôi.

Để ngăn chặn sự đe dọa đó, Cửu U Giáo chủ đã đi một nước cờ cao.

Hắn tuy biết rõ rằng chàng không đời nào chịu đầu nhập vào Cửu U Môn nên cố ý ra thời hạn một tháng với điều kiện hai bên không xâm phạm lẫn nhau, chờ khi tiêu diệt xong cửu đại môn phái và thiên hạ võ lâm, sẽ dốc toàn lực đối phó với chàng.

Đó mới là thâm ý, còn điều kiện thứ nhất chỉ là cái cớ mà thôi.

Xác định xong, Mai Quân Bích ngửa mặt cười vang một tràng rồi nói:

- Hảo ý của quý Giáo chủ, Mai Quân Bích sẽ nghiên cứu thực hiện...

Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn nghe thế cả mừng vội nói:

- Thế là tốt!

Mai Quân Bích điềm nhiên nói tiếp:

- Tuy nhiên...

Vô Tú Thiên Vương nhíu mày hỏi:

- Mai công tử còn điều gì nữa?

Mai Quân Bích sáng giọng:

- Xưa nay chính tà không bao giờ cùng chung chí hướng. Cửu U Môn là mối đại họa của toàn võ lâm, trời người cũng giận. Trừ ma hộ đạo là trách nhiệm của mọi người chính phái. Mai Quân Bích đã quyết chí hành đạo giang hồ, lẽ đâu bị câu thúc bởi điều kiện của ma giáo?

Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn mặt biến sắc, quát lên:

- Tên họ Mai! Có phải ngươi muốn cạy vào một chút bản lĩnh để dám đối địch với bốn giáo không?

Mai Quân Bích bình thần gạt đầu:

- Không sai!

Lời chưa dứt, chàng bất thần lao vút tới, thừa lúc Vô Tú Thiên Vương Lý Tàn chưa kịp phòng bị vung tả chưởng đánh vào ngực hấn.

Với tốc độ cực nhanh khó tưởng tượng nổi, Mai Quân Bích lao qua người Vô Tú Thiên Vương, Câu Ngô Kiếm phát ra ba đạo quang đâm tới Cửu U Tam Linh!

Chiều kiếm đó uy lực kinh nhân, chính là A Nậu Thần Kiếm, chàng đã tinh tu suốt ba tháng ở Lục Thiệu Sơn.

Trước đây tuy chàng được Trí Quả Thiền Sư di tặng hai vật võ lâm kỳ bảo là A Nậu Thần Kiếm và Thiên Phong Hồ Phách, nhưng A Nậu Thần Kiếm không sao mở được.

Sau này Tôn Tôn Nhân nói cho biết rằng trong pho Thanh Liên Chân Kinh có bốn câu sấm ngữ khả năng quan hệ tới cách mở A Nậu Thần Kiếm.

Bốn câu đó là:

"Khải kiếm vô pháp, xuất chi dục tâm, tham tú kiếm văn, quần ma liễm tích".

Bởi vì sấm ngữ đã nói rõ là A Nậu Thần Kiếm không thể mở được, vì thế đành dùng "văn" để luyện một số công phu mà thôi.

Cửu Thiên Ma Nữ viết thư mời chàng đến Lục Thiệu Sơn luyện kiếm.

Mai Quân Bích vốn là người thông minh mẫn tiệp, nghiền ngẫm pho kinh, sau đó từ văn tự trên vỏ kiếm mà lĩnh ngộ được tuyệt học.

Thì ra A Nậu Thần Kiếm chẳng qua chỉ là thanh kiếm tùy thân của A Nậu Tôn Giả mà thôi, chứ không phải là thần binh lợi khí gì.

Qua thời gian quá lâu, thanh kiếm đó đã rỉ sét dính liền với vỏ kiếm nên không thể mở ra được nữa.

Bởi thế bảo vật này chỉ là pho Phật Tâm Huệ Kiếm, công phu vô thượng hàng ma của A Nậu Tôn Giả khắc trên vỏ kiếm.

Từ nhỏ Mai Quân Bích bái Linh Chi Thượng Nhân làm sư phụ học nghệ trên tuyết đỉnh Thiên Thai.

Thực tình Linh Chi Thượng Nhân không biết võ công nên không thể truyền dạy cho Mai Quân Bích được mà chỉ quan tâm nuôi dạy và giao cho chàng pho Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng là công phu Phật môn.

Trong hơn mười năm kiên tâm tu luyện, chàng đã đạt được thành tựu rất lớn.

Sau khi phát hiện được Phật Tâm Huệ Kiếm, vốn đã có cơ sở là Tiểu Âm Lôi Chưởng và Chuẩn Đề Kiếm Pháp của Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng có nhiều chỗ tương đồng, nên Mai Quân Bích luyện thành rất nhanh, chỉ chưa đầy ba tháng đã đạt tới cảnh giới tùy tâm ứng thủ.

Bởi vì chưa dùng Phật Tâm Huệ Kiếm đối địch bao giờ nên Mai Quân Bích hành động như thế không khỏi mạo hiểm.

Nhưng trước số đông cao thủ nhất lưu của Cửu U Môn, việc cứu người là cấp thiết, và chỉ được phép trong một chiêu đặc thủ, chàng không thể không mạo hiểm.

Vì hiểu rằng Tiểu Âm Chưởng hoặc Chuẩn Đề Kiếm Pháp không đủ uy lực đánh lui địch nhân ngay trong chiêu đầu tiên nên chàng đành mạo hiểm nhờ tới Phật Tâm Huệ Kiếm.

Đương nhiên chàng hành động không chỉ nhờ may rủi mà có cơ sở, có sáu bảy phần tin vào thành công.

Nên biết A Nậu Thần Kiếm tuy không có chiêu thức, nhưng kiếm khí của Phật Tâm Huệ Kiếm uy mãnh tuyệt luân.

Nếu Cửu U Tam Linh không có võ công cao cường thì với chiêu này, cả ba nhất định hoành thủy bởi kiếm khí.

Quả nhiên với chiêu tấn công bất ngờ và tính liệu chuẩn xác như thế, Mai Quân Bích đã được hiệu quả.

Trong tiếng la kinh hoàng, Cửu U Tam Linh đều bị kiếm khí đả thương hốt hoảng nhảy lùi lại.

Cùng lúc đó Vô Túy Thiên Vương chỉ thấy trước mặt lóa lên ba đạo hào quang, còn chưa kịp định thần thì một luồng kinh khí rất mạnh ập tới ngực.

Biết rằng đó chính là Ban Nhược Thần Công nhưng hắn đã không kịp tránh nữa đành phất hai tay áo ra đỡ.

Chỉ nghe bình một tiếng, Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn bị cuốn đi xa tới cả trượng, lão đảo mắt một lúc mới đứng vững.

Mai Quân Bích thi triển đồng thời cả Ban Nhược Thần Công lẫn Phật Tâm Huệ Kiếm quả nhiên thu được hiệu quả, chàng không bỏ lỡ cơ hội lao đến bên Thượng Quan Yến.

Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn vừa mới đứng vững, nằm mộng cũng không ngờ tiểu tử này chỉ chớp mắt đánh lui bốn đại ca thủ của Cửu U Môn giải thoát cho tiểu nha đầu kia một cách dễ dàng như thế!

Hắn vừa thẹn vừa tức lao tới quát:

- Tên họ Mai! Sao ngươi dám giở trò giảo trá?

Lời chưa dứt, hai ống tay áo đã phất mạnh phất ra hai đạo kinh phong đánh tới Mai Quân Bích.

Cùng lúc đó, sáu tên trong Thập Đại Du Hồn tay vung Cấu Hồn Thiết Bài thét lên điên cuồng, hai tên xông tới Cẩm Nhi và Kiếm Nhi, bốn tên khác lao vào Mai Quân Bích phối hợp với tên Hộ pháp tấn công như vũ bão.

Cẩm Nhi và Kiếm Nhi đứng sát vào nhau dùng đoản kiếm kháng cự.

Chỉ có Cửu U Tam Linh bị thương bởi kiếm khí của Phật Tâm Huệ Kiếm nên nhắm mắt vận công trị thương không xuất thủ.

Mặc dù vậy đấu trường cũng đã kịch liệt lắm rồi.

Mai Quân Bích không kịp giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Yến nên tay trái đành cấp lấy nạng, tay phải múa Côn Ngô Kiếm triển khai Chuẩn Đề Kiếm Pháp đến độ lâm ly chặn đứng công thế của năm cao thủ Cửu U Môn.

Chàng chỉ lo phòng thủ để bảo vệ Thượng Quan Yến là chính, trong lúc đó bốn tên trong Thập Đại Du Hồn và Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn đều có võ công cao cường, Chuẩn Đề Kiếm Pháp dù có uy lực bao nhiêu nhưng không tạo được công thế thì chẳng làm gì được.

Trái lại, chúng càng gia tăng áp lực tấn công.

Mai Quân Bích xác định nhanh tình thế, tự nhủ:

- "Nếu cứ giữ mãi thế này thì sớm muộn mình sẽ kiệt sức mà bại, Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cũng không giữ được lâu sẽ bị thương dưới tay chúng, đó là chưa nói đến Thập Đại Du Hồn sẽ hồi phục và viện binh của Cửu U Môn kéo tới bất cứ lúc nào...."

Nghĩ thế liền quát lên:

- Lý Tàn! Chính là ngươi bức bách ta phải đại khai sát giới!

Đứt lời, vận công vào tay phải đến mười thành công lực phát liên năm kiếm!

Bức màn kiếm biến mất, hóa thành năm đạo cầu vồng hoa lên loang loáng nhằm vào năm cao thủ Cửu U Môn phản công!

"Choang! Choang!...."

Tiếng bảo kiếm chém vào thiết bài nghe đĩnh tai nhức óc, bốn tên trong Thập Đại Du Hồn không ngờ kiếm thuật của đối phương thần diệu đến thế, hoảng loạn nhảy lùi lại, hai tên bị đánh bật Chiêu Hồn Bài khỏi tay.

Lại nghe roạt một tiếng, một ống tay áo của Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn bị chém đứt phăng.

Tuy hấn bị cụt cả hai tay nên không bị thương, nhưng công phu Âm Phong Tự cốt nhờ vào hai ống tay áo, nay bị chém đứt mất một ống đương nhiên giảm đi một nửa uy lực, đành nhảy lui khỏi vòng đấu.

Bốn tên trong Thập Đại Du Hồn nhặt Chiêu Hồn Bài tiếp tục công vào.

Hai tên khác đang tấn công Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cũng bỏ chúng chạy sang liên thủ với đồng bọn đối phó với Mai Quân Bích.

Sáu tên phối hợp xem ra ăn ý hơn trước nhiều, người tiến kẻ lùi nhịp nhàng đúng phép, vừa thủ vừa công hết sức nhuần nhuyễn.

Sáu người vây bọc lấy Mai Quân Bích, tuy có lúc phía này giãn ra phía khác thắt vào nhưng vòng vây không hề suy suyển!

Mai Quân Bích mấy lần xuất hết thần uy, tận lực triển khai Chuẩn Đề Kiếm Pháp, nhưng không sao phá được vòng vây.

Chốc lát đã qua mười mấy chiêu.

Mai Quân Bích rất sốt ruột, trong lòng ngạc nhiên tự hỏi:

- "Lúc ở Lục Thiệu Sơn đấu với ba bốn chục cao thủ, chỉ trong năm chiêu chúng đều bị bức lùi, làm sao nay chỉ sáu tên mà duy trì được hơn mười chiêu chưa bại? Trong lúc đó sáu tên này võ công không cao hơn cao thủ của Huyền Nữ Giáo?"

Chàng vừa đánh vừa quan sát, chẳng bao lâu chợt hiểu ra:

- Không sai! Bởi vì ba bốn chục cao thủ Huyền Nữ Giáo võ công pha tạp nên không kết hợp được với nhau, đằng này Thập Đại Du Hồn đã được huấn luyện kỹ nên phối hợp nghiêm mật,

một tên bị bức lùi thì tên khác công kích để tương trợ...

Chàng để ý thấy rằng bọn Thập Đại Du Hồn trang phục, có người và binh khí đều giống nhau nên rất khó phân biệt.

Hơn nữa chúng có thân pháp rất linh diệu và liên tục đổi vị trí cho nhau cực kỳ nhịp nhàng thần tốc.

Rõ ràng đây là một loại trận pháp khá lợi hại.

Bấy giờ Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn đã giao thủ với cả hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Lý Tàn tuy còn một tay áo đấu với hai thanh đoản kiếm, nhưng vẫn có công có thủ không chút rối loạn.

Hai thư đồng biết Âm Phong Tự lợi hại nên không dám bức lại gần.

Mai Quân Bích sốt ruột nghĩ thầm:

- "Với sáu tên ma đầu này mà mình vẫn gặp khó khăn như thế, lát nữa thêm Cửu U Tam Linh gia nhập vào vòng chiến, nhất là có thêm lực lượng chi viện cho Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn thì Cầm Nhi và Kiếm Nhi làm sao giữ nổi? Thêm nữa, ngay đến mấy tên thủ hạ này còn không thắng nổi thì còn nói gì đến việc tham gia Mạnh Lan Thắng Hội để trừ ma hộ đạo?"

Nghĩ thế, hùng tâm chợt khởi, Mai Quân Bích nhắm một góc trận, tay phải vận đủ thập thành công lực đánh ra ba kiếm.

Chuẩn Đề Kiếm Pháp lập tức phát huy uy lực.

“Choang choang choang!....”

Trong ánh kiếm sáng lòe, bọn Thập Đại Du Hồn không sao đương nổi, ba tấm thiết bài bị chém đứt phăng!

Ba tên Chiêu Hồn Sứ Giả kinh hoàng lùi lại.

Nhưng đã giành được công thế, Mai Quân Bích đâu chịu buông tha để đối phương khôi phục lại trận pháp?

Tay trái vẫn cấp lấy Thượng Quan Yển, thân ảnh lao lên, Côn Ngô Kiếm lại phát hào quang, mặc sức tung hoành.

Tiếng rú thảm vang lên chấn động cả khách điếm.

Ba tên Chiêu Hồn Sứ Giả tay không còn binh khí, chỉ trong chốc lát đã trở thành quỷ du hồn dưới kiếm.

Ba tên còn lại chẳng còn hồn vía nào nữa tranh nhau tháo lui.

Mai Quân Bích chỉ kiếm quát:

- Hôm nay tạm tha cho các ngươi. Nếu không chịu cải tà quy chánh, ngày mười lăm tháng bảy tới Mai mỗ sẽ tận diệt Cửu U Môn!

Một tên trả lời:

- Tên họ Mai kia! Hôm nay chúng ta thừa nhận bại dưới tay ngươi, nhưng ngày mười lăm tháng bảy còn chưa biết ai sẽ thành quỷ du hồn!

Lời chưa dứt, cả ba tên đã lao vào màn đêm biến mất.

Chợt nghe Cẩm Nhi kêu lên:

- Tặc nhân chó chạy!

Mai Quân Bích quay lại, thấy Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn cũng đang tung mình nhảy lên mái dẫy phòng khách phía đông, còn Cẩm Nhi và Kiếm Nhi tay vung đoản kiếm đuổi theo.

Chàng gọi to:

- Đừng đuổi nữa!

Hai tên thư đồng đành quay lại.

Cửu U Tam Linh không biết cũng đã đi mất từ lúc nào.

Mai Quân Bích buông tiếng thở dài, xuất chỉ giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Yến.

Nàng chớp mắt tỉnh lại ngay.

Cầm Nhi chỉ vào tên Hắc y nhân béo lùn bị Mai Quân Bích điểm huyết đạo ngay từ khi mới đến hiện trường, hỏi:

- Công tử gia! Xử trí tên này thế nào đây?

Kiểm Nhi bước đến cúi xuống lật ngửa hắc ra rồi giật phắt tấm khăn đen trùm mặt, chột cười hi hi nói:

- Ô! Thì ra là một tên lừa trọc!

Thượng Quan Yến cũng bước lại gần rồi bỗng quay lại Mai Quân Bích kêu lên đầy kinh ngạc:

- Mai đại ca! Hắc là Đổng Tâm Hòa Thượng!

Mai Quân Bích chú mục nhìn lại, quả đúng là Đổng Tâm Hòa Thượng không sai!

Chàng có nghe Thôi Mẫn nói rằng Đổng Tâm Hòa Thượng bị bọn Chiêu Hồn Sứ Giả dùng tà công Cầu Hồn Quỷ Nhân khống chế, sau đó cho uống mê dược làm mê man thần trí, sau đó từng đấu với Võ Đang Tam Kiếm một trận kịch liệt.

Chàng bước tới gần điểm ra một chỉ.

Đổng Tâm Hòa Thượng vừa được giải khai huyết đạo liền đứng lên đưa mắt nhìn quanh một lúc rồi không nói một lời bất thần vung chưởng đánh vào ngực Mai Quân Bích!

Chàng bị bất ngờ suýt nữa bị chưởng đánh trúng!

Vừa lách người sang trái tránh được thì Đổng Tâm Hòa Thượng lại lao tới tiếp tục vung chưởng đánh sang.

Mai Quân Bích nhớ ra đối phương bị mê thất thần trí nên tránh đi, rồi bất thần nhảy tới điểm vào thùy huyết làm lão hòa thượng lại ngã xuống ngất đi.

Bấy giờ tất cả khách nhân và người trong khách điểm đều bị cuộc chiến đánh thức dậy từ lâu, nhưng ai nấy đều ngồi im thin thít trong phòng không dám lên tiếng.

Chuyện người trong giang hồ tàn sát lẫn nhau thường xảy ra, ai dám dính vào để rước họa vào thân?

Mai Quân Bích bảo Cầm Nhi và Kiếm Nhi mang Đăng Tâm Hòa Thượng vào phòng, chàng và Thượng Quan Yến cũng vào theo.

Cả dãy phòng ở hậu viện đã được Mai Quân Bích bao hết nên không có khách nhân nào khác.

Cầm Nhi ném Đăng Tâm Hòa Thượng xuống giữa gian phòng, rồi thắp đèn lên, còn Kiếm Nhi và Thượng Quan Yến đi pha một ấm trà nóng.

Mai Quân Bích vừa trải qua một cuộc chiến ác liệt vẫn không sao, thế mà bây giờ mới vào phòng bỗng thấy đầu vầng mắt hoa, trong người rất khó chịu, phải vịn vào bàn ngồi xuống.

Thượng Quan Yến nhận ngay ra điều đó, ngạc nhiên nghĩ thầm:

- "Mai đại ca thân hoài tuyệt học, làm sao vô duyên vô cớ mặt bỗng tái mét đi, suýt ngã như vậy?"

Nàng chăm chú nhìn vào mặt chàng hỏi:

- Đại ca sao thế?

Giọng của nàng vô cùng quan thiết.

Mai Quân Bích cười đáp:

- Không sao đâu. Ngu huynh bị trúng phải Cấm La Bảo Hương của bọn Cửu U Môn ám toán.

Thượng Quan Yến thất kinh đứng bật dậy kêu lên:

- Thế sao! Phải làm gì bây giờ?

Cầm Nhi, Kiếm Nhi cũng vây lại, thái độ tỏ ra rất lo lắng.

Mai Quân Bích lắc đầu cười nói:

- Các người đừng lo! Chút khói độc tầm thường đó không làm gì được ta đâu. Bây giờ ta phải tọa thiền một lúc, chỉ lưu ý đừng để ai vào là được!

Thượng Quan Yến nhoẻn miệng cười đáp:

- Muội sẽ giữ trước cửa phòng này không cho ai vào đâu!

Dứt lời quả nhiên rút bảo kiếm ra.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nói:

- Cô nương giữ ở đây, chúng tôi sang phòng bên, nếu có biến cố gì sẽ lập tức sang chi viện.

Ba người kiểm tra lại cửa sổ cẩn thận rồi mới ra khỏi phòng đóng cửa lại.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>